І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 117. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 22-го ЧЕРВНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, JUNE 22, 1972 No. 117. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 21 червня 1972

НАЙВИЩИЙ СУД ВІДКИНУВ ПРОХАННЯ міста Ню Йорку та груп захисників природи про заборону будувати велетенський збір помпованої води в горах Сторм Кінґ над Гудсоном. Той проєкт заплянувала фірма Кон Едісон, яка постачає електричну енерґію для Ню Йорку й багатьох інших районів країни.

ПРАВЛІННЯ ВЕСТЧЕСТЕРСЬКОГО ПОВІТУ звернулося з проханням до губернатора Ню Йоркського стейту Нелсона Рокефеллера, щоб оголосив повіт „районом нещастя". У тому повіті і в сусідніх, також у Ню Джерзі й Коннектикаті, пройшли зливні дощі, які затопили багато дільниць, спинили рух транспорту, пошкодили мости тощо.

СЕКРЕТАР БІЛОГО ДОМУ РОНАЛД ЗІҐЛЕР повідомив, що президент Ніксон вдасться до рішучих заходів, якщо ціни на харчі, особливо ж на м'ясо, будуть і далі зростати. Р. Зіґлер від себе додав, що не можна далі толерувати такого становища, що продуценти й постачальники м'яса дозволяють собі на підвищення цін заради надзвичайно високих прибутків.

СТАТИСТИЧНІ ДАНІ ВИЯВЛЯЮТЬ, ЩО КІЛЬКІСТЬ КУРЦІВ у ЗСА невпинно збільшується, не дивлячись на пропаґандивні заходи проти палення цигарок. За минулі 10 місяців кількість курців збільшилася кругло на 10 відсотків у порівнянні з таким же періодом в 1970-71 роках. У цьому році продукція і консумпція цигарок та інших тютюнових виробів напевно збільшиться ще на яких 2%. Трохи зменшилась кількість курців сиґар і люлькового тютюну, зате збільшилась „армія" цигаретників, до яких долучується багато жінок.

КУБИНСЬКИЙ ДИКТАТОР КАСТРО ПРИБУВ із своєю делеґацією до комуністичного Східнього Берліну, де виголосив промову. Після цього він поїде ще до Чехо-Словаччини, а потім до комуністичної Мекки Москви, де йому готуються зустрічати з великою парадою.

У „БРОДВЕЙ ТЕАТРІ" НА 53-Й ВУЛИЦІ в Ню Йорку відзначили окремим бенкетом ювілей надзвичайно успішної музкомедії „Скрипаль на даху", написаної за оповіданням Шолом Алейхема, жидівського письменника з України — повість „Тев'є Молочник". Ця п'єса йшла там уже 3 225 разів і тепер ще має багато глядачів.

У РАПІД СИТІ ПІСЛЯ РОЗЛИВУ ВОДИ знайдено дотепер 204 загиблих, але на списках є ще 450 осіб, які зникли безвісти. Вода зруйнувала там 600 будинків і 300 будиночків на колесах, перевізних та дуже пошкодила 800 будинків. Відбудову й лад у місті наводять 2 500 національних ґвардійців, велику допомогу потерпілим подає американський Червоний Хрест.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПРИПИНИЛАСЬ — бодай покищо — комуністична офензива великими наземними формаціями з участю танків, зате зросла інфільтрація комуністичних аґентів і діяльність підпільного В'єтконґу. У багатьох селах і містечках, визволених вже цілком зпід впливів В'єтконґу, тепер знову появились його аґенти, які ніччю вербують юнаків до своїх збройних рядів, збирають місцеві „податки" та тероризують і шантажують нарід.

ЮҐОСЛАВСЬКОМУ ПРЕЗИДЕНТОВІ ТІТОВІ ТОВАРИШАТЬ в його відвідинах у Польщі його дружина, міністер закордонних справ Мірко Тепавач і високі урядовці з міністерства торгівлі. Газети повідомляють, що польський комуністичний провід сподівається дістати потрібні Польщі машини й інший новітній технічний виряд радше за посередництвом Юґославії, як безпосередньо від західніх держав. Тіто має тепер 80 літ, але втішається повним здоров'ям.

БРИТІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЛЕТУНСТВА МАЙКЕЛ ҐІЗЕЛЬТАЙН ЗВІТУВАВ перед нижчою палатою британського парляменту про страшну летунську катастрофу, яка сталася два дні тому за кілька миль від летовища Гітров під Лондоном, і подав за офіційну причину катастрофи — технічну хибу літака. Завів, мовляв, механізм, який спричинює автоматичний раптовий злет машин вгору. У тій катастрофі згинули всі 118 осіб, що були в літаку.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ОБОРОНИ ГЕНЕРАЛ МОШЕ ДАЯН ПРИБУВ на міст на Йордані, який лучить окуповану Ізраїлем колишню частину Йорданії з незалежною арабською Йорданією. Стоючи на тому мості Моше Даян зробив неначе куртуазійний жест супрати Йорданії. У цьому році сподіваються коло 150.000 цивільних арабських туристів з Йорданії в Ізраїлі, які приїздять туди всупереч аґітації арабських принципіялістів.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ НЕ ПРИПИНЮЮТЬСЯ терористичні акти, дармащо з різних сторін залунали заклики до повного припинення їх. Згинув знову у засідці один британський вояк, що був на стежі, а чотири інші були ранені. Впродовж останніх трьох років згинуло вже 96 британських вояків та загалом 374 особи внаслідку терористичних атентатів.

ДО ЄГИПТУ І ЙОРДАНІЇ ВИЇДЕ в серпні цього року міністер закордонних справ Німецької Федеративної Республіки Вальтер Шеель. Він — пишуть — не буде втручатися до справи ізраїльсько - арабського конфлікту, а тільки підготовить атмосферу для кращих арабсько - німецьких торговельних зв'язків.

В ІНДІЇ ВІДНОВИЛАСЬ релігійна ворожнеча між мусульманами і гіндусами. У провінції Уттар Прашад було 24 вбитих у зударах між тими двома групами населення. Безпосередньою причиною заворушень було рішення уряду допустити до тамошнього дотепер виключно мусульманського університету також професорів і студентів інших віровизнань.

У ГОНҐ КОНҐУ ЗЛИВНІ ДОЩІ СПРИЧИНИЛИ обсунення землі на узбіччях, на яких побудовані численні доми. Багато будинків зісунулись, вдаряючи та потягаючи вділ інші будівлі. Згинуло коло 100 осіб та ще більше „пропали" безвісти.

ПОЛІЦІЯ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗЛІКВІДУВАЛА групу лівих терористів, ділом якої були бомбові атентати, грабункові напади на банки і т. п. акти, в яких згинули 4 американські військовики й три німецькі поліціянти. Арештовано лідерів тієї групи 28-річного Андреаса Баадера й 37-річну Ульріке Майнгоф, матір двоїх близнят, яка — за твердженням поліції — була душею й найактивнішим учасником усіх терористичних замахів. Загалом заарештовано у зв'язку з діяльністю тієї „Групи Червоної Армії" к. 60 осіб.

Ген. Абрамс призначений на шефа штабу Армії ЗСА

Вашинґтон. — През. Ніксон призначив у вівторок 20 червня ц. р. генерала Крейтона В. Абрамса, теперішнього головнокомандувача збройних сил ЗСА, на становище шефа штабу Армії ЗСА, що його досі займав ген. Вільям К. Вестморленд. Після затвердження Сенатом ген. Абрамс мав би перейняти урядування вже 3 липня ц. р. Ген. Вестморленд, який відбув на своєму становищі повну каденцію, тобто чотири роки, перейде у відставку з ранґою генерала. Водночас із цим пресовий секретар Білого Дому Роналд Г. Зіґлер подав до відома, що през. Ніксон вирішив залишити на дальших два роки, тобто на час від 3 липня 1972 до 2 липня 1974 року, на становищі шефа голови об'єднаних шефів штабу адмірала Томаса Г. Мурера. Хто буде призначений на становище головнокомандувача збройних сил ЗСА у В'єтнамі, покищо не відомо. Зіґлер сповістив тільки пресу, що справа цього призначення ще не вирішена. Ген. Абрамс був запропонований на пост шефа штабу армії секретарем оборони Мелвіном Р. Лердом. Перебуваючи на пості головного командувача збройних сил ЗСА у В'єтнамі, ген. Абрамс підтримував і здійснював започатковану през. Ніксоном політику в'єтнамізації, тобто поступового виведення американських військ із Південного В'єтнаму, не зважаючи на заперечення з боку об'єднаних шефів штабу. Ген. Абрамс має 57 років, ген. Вестморленд — 58 і адм. Мурер 60 років.

Правибори в Ню Йорку дали яких двісті делеґатів МекҐовернові

Ню Йорк. — Проведені у стейті і в місті Ню Йорк у вівторок 20 червня ц.р. правибори закінчилися, згідно з усіма передбаченнями, перемогою сен. Джорджа МекҐоверна із демократичного списка. Повного висліду цих правиборів ще немає, бо відбувалися вони в пополудневих годинах і тривали подекуди, зокрема в Ню Йорку поза визначений для них реченець, тобто поза 10-у годину вечора. Протеж, на основі тимчасових вислідів, обраховують, що МекҐоверн здобув щонайменше 200 із усіх делеґатів на крайову демократичну конвенцію. Він сам сподівався здобути яких 185 делеґатів. Демократична опозиція проти МекҐоверна була в Ню Йорку розбита і здезорганізована. Єдиний противник МекҐоверна сен. Гомфрі не провадив взагалі виборчої кампанії після того, як програв проти нього в Каліфорнії. Негритянська кандидатка Чізголм здобула тільки деяку кількість голосів в сімох із усіх 39 конґресових дистриктів. Посадник Ню Йорку Джон Ліндзі, який початково був також кандидатом на номінацію, після своїх поразок на Флориді й у Висконсині не відігравав ніякої ролі в цих правиборах в його місті і також у стейті. На республіканському списку ніяких несподіванок не було, бо усіх делеґатів здобув президент Р. Ніксон. В самому Ню Йорку у правиборах на конґресменів консервативні кандидати перемогли ліберальних. У 20-ому конґресовому дистрикті конґресмен Вільям Ф. Раєн переміг конґресмена Беллу Абцуґ, в 14-ому дистрикті на Брукліні більшість голосів одержав конґресмен Джон Джей. Роні, перемагаючи Алларда К. Левенстейна і в 22-ому дистрикті на Бронксі конґресмен Джонатан Бінґгем переміг відомого жидівського конґресмена Джеймса Шоєра.

Посадники міст підтримують кандидатуру сенатора Гомфрі

Ню Орлінс. — На річній Конференції посадників американських міст, „мейорів", які в переважній більшості належать до Демократичної партії, виступали три чільні кандидати на президентські вибори від демократів, але тільки сенатор Гюберт Гомфрі дістав там повну підтримку. Колишнього віцепрезидента і колишнього посадника міста Міннеаполісу сенатора Гюберта Гомфрі 14 разів оплескували під час його 45-хвилинної промови, а потім влаштували йому стоячу овацію. В той же час сенатор Едмунд Москі з Мейну і сенатор Джордж МекҐоверн з Південної Дакоти дістали тільки звичайні оплески, які можна зараховувати до вияву „доброго тону". Сенатор Г. Гомфрі в своїй промові особливо вирізняв значення міст, у тому й Ню Орлінсу, що відіграли дуже важливу ролю в 1940-х роках у зв'язку з Пляном Маршалла — допомоги для повоєнної Европи, і в 1960-х роках у зв'язку з програмою вивчення космосу. У конференції взяли участь 325 посадників міст та приблизно стільки ж міських урядовців з різних стейтів.

40 РОКІВ ПРАЦІ ДЛЯ УНС І ГРОМАДИ

Цього року сповняється 40 років з того часу, як відомий наш громадянин-піонер Михайло Колодруб з Істону, Пенсильвенія, був обраний на предсідника 137-го Відділу Українського Народного Союзу ім. Богдана Хмельницького і від того часу безперервно виконує функції насамперед предсідника, опісля секретаря, а від 25 років, отже чверть сторіччя, касира цього Відділу. Минулого року п. М. Колодрубові сповнилося 80 років з дня його народження та 55 років його подружжя з пані Анною і з цієї нагоди був у „Свободі" (з 5-го жовтня 1971) надрукований довший допис про життьовий шлях та великі заслуги цього видатного громадянина-піонера, якого і видно на цій фотознімці з його дружиною Анною.

Уряд рішуче домагається призначення фондів на нову зброю

Вашинґтон. — Секретар оборони Мелвін Лерд, зізнаючи у вівторок 20 червня ц. р. на Комісії для військових справ Сенату, заявив, що він не буде підтримувати підписаних у Москві президентом Ніксоном і Леонідом Брежнєвим договорів про стратеґічну зброю, якщо Конґрес не схвалить нових поважних сум на модернізацію зброї. Ідеться конкретно про новий тип бомбардувальника „Б-1" і атомово-підводний човен на далекі віддалі „Трайдент". Комісія для військових справ Палати репрезентантів схвалила вже в минулий тиждень на ці цілі 1,300,000,000 дол. Заява секретаря Мелвіна Лерда насправді пов'язала підписані у Москві пакти, що їх в найближчому часі має ратифікувати Сенат, з вимогою Уряду щодо нових фондів на нову зброю. Коли демократичний сенатор Генрі Джексон, прихильник великої збройної сили Америки, запитав Лерда, що він діятиме, якщо Сенат не призначить вимаганих фондів, М. Лерд відповів, що тоді він буде пропонувати продовжувати встановлювання станиць для протиракетних ракет у 12-ох пунктах Америки, як це передбачувано перед московською конференцією „на вершинах". Це було б у виразному порушенні підписаного у Москві договору, який передбачує такі протиракетні станиці тільки у двох пунктах Америки й Совєтського Союзу. Голова шефів об'єднаних штабів адмірал Томас Мурер, який зізнавав разом з Лердом на тій самій Комісії, підтримав секретаря Лерда, заявивши, що плян Уряду щодо здобуття новішої і кращої зброї має на цілі протидіяти загрозі, що Америка опиниться позаду Совєтського Союзу, який не припинив свого модерного узброювання. Державний секретар Віллям Роджерс і найближчий дорадник Президента Генрі Кіссінджер не в'язали виразно ратифікації московських пактів з признанням нових сум на зброєння, але так само палко боронили потребу поліпшування існуючої зброї, чого не забороняють ті московські пакти.

Кіссінджер переводить у Пекіні довгі наради з тамошніми лідерами

Пекін. — Найближчий дорадник президента Ніксона в справах крайової безпеки, Генрі Кіссінджер, переводить у столиці Комуністичного Китаю довгі наради з тамошніми проводирями. Зараз у минулий понеділок вечером, коли він тільки прилетів туди, відбулася 4-годинна нарада Кіссінджера з прем'єром Комуністичного Китаю Чу Ен-лаєм. Других чотири години він перевів на нарадах із комунокитайськими проводирями у минулий вівторок 20 червня. Комуно-китайська преса обмежилася тільки до короткого повідомлення про приїзд Кіссінджера. З отих нарад не подається ніяких віссток, але на підставі факту, що ті розмови тривають так довго, коментатори приходять до висновку, що йдеться про сутні ділові справи. У товаристві Г. Кіссінджера знаходиться 11 осіб. Відвідини Кіссінджера у Пекіні передбачені на 5 днів. У вівторок 20 червня Чу Ен-лай уладив для Кіссінджера і членів його почету офіційний бенкет, з якого проте також не подано ніяких подробиць. Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер заявив тільки, що Г. Кіссінджер стоїть у зв'язку з Білим Домом.

У Банґладеші відбудеться масовий суд над воєнними злочинцями

Дакка, Банґладеш. — Прем'єр Банґладешу, Шейх Муджібур Рахман заявив, що йдуть приготування до переведення суду над якими 1 500 пакистанськими військовиками за їхні воєнні злочини. За кругло тиждень має відбутися конференція індійського прем'єра Індіри Ґанді з пакистанським президентом Алі Зульфікаром Бутто у столиці Індії Ню Делі. На тій конференції найпершою справою буде репатріяція кругло 78 000 пакистанських військовиків, яких Індія взяла в полон після капітуляції пакистанської армії у колишньому Східньому Пакистані, тепер Банґладеші. Коли у зв'язку з цим один журналіст запитав Рахмана, чи не закинеться пляну щодо того суду над воєнними злочинцями, Рахман відповів: „Як це можливо зробити, коли три мільйони людей холоднокровно вбито, двісті тисяч дівчат знасилувано, десять мільйонів людей мусіли втікати до Індії, а 15 мільйонів людей рятувалися втечею в інші місця?!" Між тими, що їх мають судити, як воєнних злочинців, знаходиться — за повідомленням преси — також колишній командир пакистанського війська у Східньому Пакистані, який власне й проголосив капітуляцію, генерал А. А. К. Ніязі.

Ювілейна виставка „трьох Козаків" відбудеться у Гантері

Гантер. — В суботу, 1-го липня, тут, у пансіоні „Ксеня", відкривається 10-та, ювілейна виставка картин Едварда Козака-Ека, видатного українського мистця-маляра, графіка і карикатуриста, редактора сатирично-гумористичного журналу „Лис Микита" в Детройті. У виставці, крім Едварда Козака, який відзначає в цьому році 70-річчя, беруть участь також обидва його сини, Юрко і Ярема, мистці молодшого покоління. У зв'язку з відкриттям виставки відбудеться в суботу вечором, о год. 8.30, літературно-мистецький вечір, в якому, крім Ека, приймають участь Уляна Любович, Микола Понеділок і Іван Керницький-Ікер, як також група мистців-членів ОУМА, які прибудуть до Гантеру з Ню Йорку. На виставці „Трьох Козаків" у пансіоні „Ксеня" будуть запрезентовані нові, оригінальні картини цих трьох наших майстрів, твори яких втішалися цього року великим зацікавленням глядачів на попередніх їхніх виставках у Детройті та в Ню Йорку.

Едвард Козак - Еко

В Австралії відбудеться Міжнародний Евхаристійний Конґрес з участю Української Католицької Церкви

Мельбурн. — Від 18 до 25 лютого наступного, 1973 року, в Мельборні в Австралії відбуватиметься вже 40-ий з черги Міжнародний Евхаристійний Конґрес. У ньому візьме участь також Українська Католицька Церква. Екзархом для українців-католиків у тій країні є Владика Іван Прошко, головою Ділового Комітету участи в Конґресі о. М. Іванчо. З Єпископської Канцелярії Владика Іван розіслав запрошення усім католицьким українським Владикам у Вільному Світі прибути на той Конґрес і, як сказано в повідомленні з Канцелярії, чотири Владики вже зголосили свою участь, між ними Верховний Архиєпископ УКЦеркви Кардинал Йосиф Сліпий. Конґрес відбуватиметься під гаслом науки Христа: „Щоб ви любили один одного, як Я вас полюбив". У заклику - зверненні Владики Івана сказано про потребу взяти участь у Конґресі також духовних отців, „щоб і ми його використали для нашого особистого свячення та для наших загальних церковних і національних потреб. Бо нема сумніву, що цей Конґрес, крім вищезгаданої цілі головної і засадничої, він ще матиме побічні наслідки, нераз дуже важні, як це зрештою мається справа з кожним міжнародним конґресом", сказано в зверненні з 23 травня. У програмі Конґресу — відповідні Богослуження, увечорі 25 лютого — у Екзибишен Голі буде зустріч з Верховним Архиєпископом Кардиналом Йосифом, Владиками і паломниками, заплянована — під кутом переслідування релігії в Україні — Виставка українського мистецтва; в часі Конґресу відбудеться також З'їзд українських католицьких організацій Австралії, З'їзд українських вівтарних дружинників з Австралії; плянується теж проведення Студійного Тижня на тему „Пресвята Евхаристія і Пресвята Богородиця в житті й історії українського народу".

У лютому в Австралії є літо.

Отець Йосафат Жан, ЧСВВ, заслужений душпастир-патріот, помер у Канаді

О. Йосафат Жан, ЧСВВ (зліва), разом з проф. Іваном Боберським (посередині) та д-ром Володимиром Ваґинським у Монтреалі в червні 1925 року.

Мондер, Альберта. — З манастиря Отців Василіян інформують, що ще 8 червня ц. р. тут помер на 87-му році життя св. п. о. Йосафат Жан, що походив з родини канадійських французів і ввійшов в історію України як один із найбільш відданих та заслужених її душпастирів-патріотів. Св. п. о. Йосафат Жан народився, як згадано в родині канадійських французів 19-го березня 1885-го року в місті Рімускі в провінції Квебек. Його родина прибула з Франції до Канади понад триста років тому. В молодих роках в духовній семінарії в своєму родинному місті тодішній семінарист Жан — як він сам пише в своїй біографічній книжці „Моє служіння Україні" — довідався про боротьбу українського народу і в його серці „зродилася любов до цього героїчного народу". Вже тоді він думав віддати свої сили і своє знання тим людям — „емігрантам з української землі, що в Канаді знайшли нову батьківщину". До найбільш пам'ятних дат у своєму житті зараховував св. п. о. Жан день 17-го листопада 1901-го року, в якому він уперше ясно відчув своє прив'язання до українців. Того дня в його родинному місті проповідував єпископ-помічник з Альберти, Владика Леґаль. Він говорив про українців у його єпархії, їхні чесноти, їхню трудолюбність та їхню недолю. Рік пізніше о. Жан вичитав в монтреальській газеті „Ля Пресс", що до Канади прибули чотири Отці-Василіяни та чотири Сестри-Служебниці, щоб на новій землі працювати для свого знедоленого народу. „Я постановив стати їхнім братом, стати українцем" — писав о. Жан. 14-го серпня 1910-го року він був висвячений на священика під час Світового Евхаристійного Конґресу в Монтреалі, в якому брав участь великий український митрополит, Слуга Божий Андрій Шептицький. За його порадою о. Жан виїхав до Галичини, перейшов на український обряд, діставши на це дозвіл від тодішнього Папи Пія X. Вивчивши українську мову, о. Жан 12-го листопада 1913 року вступив до новіціяту ОО. Василіян у Крехові. У першій світовій війні о. Жан переживав і активно брав участь у багатьох зусиллях українського народу здобути собі волю і незалежність. В травні 1919-го року Уряд Української Народної Республіки запросив о. Жана на свого дипломатичного перекладача та висилав його, як члена дипломатичної місії, до багатьох країн світу. Наочним свідком участи о. Жана у Визвольних змаганнях українського народу в тому часі був теперішній первоієрарх Української Автокефальної Православної Церкви Владика Митрополит Мстислав, тодішній ад'ютант Головного Отамана Симона Петлюри. За свої заслуги о. Жан був відзначений Хрестом Симона Петлюри, медалею і хрестом Української Галицької Армії, в якій був полевим духовником та іншими високими відзначеннями. Був завжди активний в українському житті, був членом Українського Пласту, члени якого з Едмонтону супроводили його на вічний спочинок. Домовина св. п. о. Жана під час похоронів була вкрита синьо-жовтим українським прапором, а на багряній подушці були виставлені численні відзначення цього великого українського душпастиря - патріота, відхід у вічність якого викликав глибокий і щирий жаль та смуток серед усіх, що його або про нього знали.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Рафінована затія

Ми не знаємо всіх фактів, але з опублікованого й почутого можна прийти до переконання, що справа арешту 24-літнього українського студента з Бельгії, Ярослава Добоша, терористичними комуністичними режимниками під час його туристичних відвідин в Україні на початку цього року і все, що після того сталося, є нічим іншим як рафінованою затією тих комуністичних режимників для їхніх злочинних цілей як в самій Україні, так і відносно української громади у вільному світі. Недосвідченість самого Ярослава Добоша, на якій рафіновані режимники швидко пізнались, цим затіям сприяла.

Зайво було б аналізувати опубліковані заяви Добоша в Києві й опісля в Бельгії. Ясне, як сонце, що відчитаної ним заяви в Києві він сам не писав. Свідчить про це вже сама форма і стиль тієї заяви, навіть поодинокі слова і фрази. Фактом є, що в тій заяві повно всіляких нісенітниць на потребу режимникам, включно з такими явними безглуздями, як домовлені зустрічі Добоша „по паролях" та зберігання якихось засад конспірації, про яку Добош, очевидно, не мав зеленого поняття, думаючи, що за ним у тому поліційно - терористичному режимі ніхто не слідкує. Ніщо краще, як ця заява Добоша на пресконференції в Києві, не може свідчити й доказувати не тільки його непричетність до будь-якої „конспірації" чи „місії", але й повної наївности цієї молодої людини.

Цілі тієї рафінованої режимної затії з Добошем наявні: терор в Україні і нова „домашня задача" для української еміграції. Не мавши жадних дійсних причин для арештів і судів молодих інтелектуалістів, які домагаються і обстоюють належні їм і їх народові права в рямках совєтської конституції і законів, треба було видумати і причепити їм якесь беззаконня. Широкий розголос арешту Добоша й опісля трагікомедія з пресовою конференцією в Києві вказують ще й на дальшу терористичну мету. Припинити туристичний рух в Україну було б сьогодні коштовною річчю, бо позбавило б режимників мільйонів доларів. Відстрашування місцевої людности від зустрічей і розмов з туристами видумками про їх „злочинні наміри" служить тій самій терористичній цілі без втрати мільйонів.

Використавши для своїх внутрішніх цілей наївного молодого туриста, режимники відправили його назад до Бельгії нібито з „гуманности" і „великодушности", а на ділі не мавши проти нього жадного дійсного обвинувачення, що могло б встоятись та ще й у відношенні до громадянина чужої держави. Можна також здогадуватись, що ціла режимна комедія з Добошем мала також на меті підсунути українцям поза Україною нову „домашню задачу" в різних міжгрупових суперечностях. Сам Добош тут є нічим іншим, як тільки жертвою рафінованої режимної затії.

Висновок і наука для українців у вільному світі самонаявні: завжди пам'ятати про рафіновані затії ворога.

Опозиція в Чіле

Понад рік тому до влади в малій південноамериканській країні Чіле шляхом закритого голосування прийшли комуністи, соціялісти та інші ліві під загальною назвою Фронт Народної Єдности. Отже, у Чіле вперше на практиці здійснилась вимога ген. секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, щоб закордонні комуністичні партії об'єднувалися з усіма іншими протирежимними чи протиурядовими силами, творили коаліції і так захоплювали владу.

Президент - марксист д-р Сальвадор Алленде поволі втрачає свої впливи, а з ним втрачають впливи і комуністи та ліві соціялісти. Спершу уряд підвищив робітникам заробітні платні, кинув на ринок багато товарів, почав націоналізувати копальні міді, в яких більшість капіталу мали американські власники. Потім товари, навіть товари першої необхідности, зникли, а знаціоналізовані індустрійні підприємства перестали давати прибутки. Чіле прохає різні країни про довгорічну допомогу у формі кредитів, але ніхто не поспішає, бо Чіле не в стані платити міжнародні борги. Націоналізуючи підприємства, Чіле майже нічого не виплачує в рекомпенсату, а це насторожує не тільки американських співвласників тих підприємств, а й інші економічно - фінансові кола у світі. Коли біда, тоді шукають винних. Д-р Алленде знайшов їх аж шестеро — і викинув міністрів зі свого уряду, в тому числі й міністра економіки. Але в математиці відома формула, що від перестави доданків сума не зміниться — вислід буде той самий. Під час останніх виборів у професійних спілках більшість голосів була за опозиційною Християнсько - Демократичною партією, хоча уряд і намагався фальшувати висліди виборів. Тепер у Чіле народ зрозумів, що одна справа — обіцяти, а друга — виконати, і комуністичні обіцянки „раю на землі" знаходять дедалі менше прихильників.

К. Крупський

ПРО НОВИХ ЦАРІВ

Понад два роки тому в нашій пресі мала позитивний відгук надрукована в журналі „Нюзвік" (датованому 12-го січня 1970 р.) стаття „Не така то спокійна більшість". Автором статті був кореспондент цього журналу в Москві Джан Дорнберг, який виявив добру орієнтацію в національній проблемі Совєтського Союзу. Тоді Дорнберг назвав усі народи совєтської імперії „більшістю", бо твердив, що росіяни є меншістю супроти всіх народів СССР.

Значну частину своєї статті присвятив Дорнберг Україні. Він уважає українців спадкоємцями високої культури Київської держави і творцями високоякісної літератури XIX століття, а Україну уважає за самовистачальну під економічним оглядом країну, вказуючи при тому на її природні багатства.

Пам'ятаючи виявлені в статті Дорнберга симпатії супроти поневолених народів, нас приємно заскочила стаття в американській пресі на початку травня ц. р. про нову книжку Дорнберга „Нові царі". Автором цієї статті п. н. „Совєтська загадка ще не розв'язана" є Роберт С. Елегант.

Хоч досі ми ще не мали нагоди познайомитись з книжкою „Нові царі", стаття - рецензія Роберта Елеганта розкриває в ній чимало прихованих темних діл московських нових царів. На вступі Роберт Елегант пише, що колись Вінстон Черчилл мав пояснення майже на всі світові проблеми, але в жовтні 1939 р. признався, що не може пояснити однієї сили у світі. Він сказав: „Не можу вам передсказати ролі Росії, бо це — загадка, завинена в містерію загадки".

Елегант пише, що після того минуло 33 роки, але й далі не можна відгадати тієї загадки, бо її містерія ще більше поглибилася, а сама вона стала ще загадковішою.

На тлі книжки Дорнберга Елегант пише, що після агресивного загарбання Москвою сусідніх країн почалися шалені репресії Сталіна всередині країни, а на зміну їм прийшла дещо ліберальніша зовнішня політика Нікіти Хрущова і в і д п руження внутрішнього терору. Але після того Хрущов зайняв Мадярщину і почав здушувати найменші вияви невдоволення в СССР. Хрущова усунув Брежнєв тому, що його аграрна політика була катастрофічною, а закордонна політика привела до конфронтації з комуністичним Китаєм. Однак, тепер Брежнєв сам спотикається в аграрній політиці не менше від Хрущова і роз'ятрив відносини з Пекіном до такої міри, що Москва мусить втримувати 44 дивізії війська на китайському прикордонні.

Очевидно, пише Роберт Елегант, совєтські провідники не хочуть, щоб світ, а також населення СССР, знали про те, що вони роблять, і часом здається, що самі не хочуть знати забагато.

Нова книжка Джана Дорнберга, пише Роберт Елегант, не претендує на розв'язання містерійної загадки, натомість книжка „Нові царі" з успіхом намагається розвіяти містерію цілим рядом фактів, старанно зібраних її автором у Совєтському Союзі.

Елегант пише, що Дорнберг є занадто хитрим, щоб виносити якийсь остаточний осуд. Проникання загадки Дорнберг залишає читачеві, але величезна маса поданих ним фактів творить незвичайно широку базу для осуду. Найбільш разючими є Дорнбергові докази на те, що в Росії не зайшло нічого нового в її розвитку від часів Московського князівства. Росіяни завжди ставилися до чужинців з підозрою і приховували від них свою дійсність, а в той же час майже мимовільно дозволяли чужим ідеям та технології справляти непропорційно великий вплив у своїй теоретично замкненій країні.

Нині москалі їдуть за кордон не тільки за обчислювальною технікою — компютерами, але також за автомобільними фабриками, і в цей же час російські дослідні центри такі засекречені, що їх розпізнається тільки по числах, як виборчі округи, але ніколи за назвою осідку.

Подібні суперечності продемонстрували російські режими супроти своїх інтелектуалістів. Нещасливцям дістається Сибір, а тільки нечисленним щасливцям Західня Европа. А проте, в сучасній Росії так, як і в минулому, чути голоси обурення. Поруч палкої напівмістичної любови до „матушки Росії" друга постійна небезпека йде звідти на протязі всієї історії — московська експансія. Незалежно від форм уряду та ідеології ця експансія повторюється циклами. Якщо внутрішні зміни повільні, то натиск назовні є сталим, хоч часом і послабленим.

Нині, пише Роберт Елегант, Росія перебуває у фазі запальчивої експансії, а ЗСА — у відступі. Така ситуація вже існувала давніше, хоч ніколи не в такій прямій пов'язаності та конфронтації.

З наведеного можемо припускати, що нова праця Дорнберга не йде по лінії творення мітів про сучасне Московське царство, і що вона розкриває багато темних сторінок з його минулого й сучасного. З книжкою „Нові царі" варто познайомитись.

ЖУРНАЛИК „ЮНІ ДРУЗІ"

Лондон. — Журналик Союзу Українців у Вел. Британії „Юні Друзі", призначений для дітей, виходить квартально, в пов'язанні з порами року. Редактором журналика є інж. Т. Кудлик, мовним редактором М. Клименко, адміністратор В. Мащак. „Юні Друзі" виходять вже 17 років. Наклад журналику в 1969 р. становив 610 примірників, а в 1971 р. 686 примірників, але загальний збут зменшився в кінці минулого року на 21 примірник.

Любов Коленська

ПАНСІОН ІМ. ІВАНА ФРАНКА

У кожному віці чергуються радість і жура, турботи й приємності. Тільки, що в молодому віці є ще й ентузіязм, багатство надій, енергія, очікування чогось великого і, кожночасно, різногранний підбір товариства.

Не так воно в старшому віці, зокрема, коли люди залишили свою рідну землю і опинилися на еміграції. Війна перекинула їх поцейбіч океану, в багатьох випадках відокремила від родин, від друзів, а ще й до того тепер проріджуються їхні ряди, — відходять у вічність давні знайомі й приятелі. Тепер світ зовсім інакший і для старших людей зовсім чужий. Інколи важко їм нав'язати духовий контакт із дітьми, а тим самим і жити разом з ними. Переважно у теперішніх молодих — відмінний життьовий стиль, інший підхід до проблем, інші вимоги — інша психіка. Для старших часами вони занадто галасливі й неспокійні, а в цьому віці старші вже хочуть відпочивати.

Молоді, працюючи поза домом, п е р е вантажують батьків домашньою працею і відповідальністю за своїх найменших, часами ще й ремствуючи, що методи виховання їхніх батьків ні до чого. А старші хочуть жити за своїми давніми засадами, давнім способом життя і — мають на це право. Чимало з них, особливо вразливих, не хочуть бути залежними від дітей і хоч радо до них заходять, але тільки на гостювання, а так воліють жити окремо.

По різних містах Америки, Канади і Европи зароїлося від пансіонів для старших. За відповідну плату вони дістають „дах над головою" і харч. Але це не виповнює їхнього життя, і інколи постає психічна депресія, що згодом потягає за собою різні фізичні захворювання. Живучи окремо, старші відчувають глибоке осамітнення, вони потребують товариства, співрозмовників. Коли загостить до вас людина старшого віку, вона спочатку мовчить, потім перекинеться кількома фразами, а вже далі „виголоджена" браком товариства починає говорити, оповідати, забуваючи про все оточення і інших співрозмовців. У старшої людини ще й існує потреба суспільної праці, коли вже не у великій громаді і не на високому форумі, то бодай у невеликій клітині. І якраз такою клітиною може стати для неї пансіон, відповідно провадженний і достосований до її потреб і способу життя.

Переглядаючи бюлетень „Новинки Пансіону", який є органом Пансіону ім. Франка в Канаді, в Торонті, бачимо, що дім цей побудований з ініціятиви українського громадянства, офіційно відкритий 1970 р. при фінансовій допомозі та півмільйоновій донації Комісії Суспільної Опіки при провінційному уряді. До цього причинились міністер І. Яремко, Відділ домів для старших під проводом Л. Кравфорда, а також пані Євгенія Пастернак з ентузіястами цього діла — її співпрацівниками. Будову проєктував Д. Кейван. Це триповерховий будинок із модерним устаткуванням, в якому живе тепер 97 осіб. У ньому 57 мешканевих кімнат, в тому числі 14 одноособових і 43 двоособові. Крім того є ще каплиця, дві їдальні, вітальні, бібліотека та інші приміщення. Дім цей є власністю зачартерованого Українського Т о в ариства для Старших в Торонті — харитативної організації. Управляє ним п'ятичленна дирекція, очолювана пані Євгенією Пастернак. За вміле провадження пансіону її нагородили різними відзначеннями і медалями. Вона й тепер відвідує спеціяльні курси, щоб ще більше зглибити психологію старшої людини і зв'язані з тим суспільні проблеми.

Коли приглянутися ближче життю мешканців пансіону, про яке нас інформує бюлетень — завважуємо їхню різногранну діяльність — начебто життєрадісного і життєздатного бджолиного вулика. У модерному, привітному й ясному будинку — незвичайна чистота. Повсюди мистецькі експонати — вироби самих мешканців: вишивки, писанки, ляльки в народних строях, скульптура, олійні і акварельні образи, ткацькі вироби. Естетична обстанова впоряд з мистецькими виробами надають усьому своєрідного українського характеру. Тут відчувається на кожному кроці родинна атмосфера. Цей дім дає захист, зайняття і справжній відпочинок. Тут постійно організуються літературні і музичні вечори, співочі та музичні тріо. Часто висвітлюються документальні, а також легкого характеру фільми. Мешканці пансіону виступають з читанням творів письменників, а крім цього запрошуються мистців і письменників, щоб дати змогу мешканцям жити культурно - мистецьким життям, щоб тримати їх у фокусі подій, перебувши вечір у товаристві, насиченому атмосферою приязни й товариськости.

Дирекція товариства набула невеликий автобус, яким мешканці пансіону подорожують по околицях Канади. Вертаючися із новими враженнями, вони дискутують у т. зв. „Зеленому Клюбі". Часто також виїжджають на короткий побут до своїх родин, друзів і знайомих, головно з таких нагод як подружні чи громадські ювілеї, уродини.

Пансіон має широку терасу, і або там, або в саду відбуваються пікніки — грає музика, танцюють, смажать „гамбургери" чи „гатдоги". Усе на свіжому повітрі, серед зелені. Двічі на рік мешканці пансіону влаштовують передсвяточні базари на яких випродують свої власні вироби: ткані на варстатах полотна, вовняні шалики, крайки, спіднички, декоративні серветки, паперові квіти, дрібну кераміку, кошики, олійні образи. Уже другий

(Закінчення на стор. 3-ій)

У 30-РІЧЧЯ УПА

Цієї осени проминає 30 років з того часу, коли на українських землях, — на Поліссі почала творитися новітня збройна сила українського народу — Українська Повстанська Армія. Це сталося в той час, коли дві ворожі сили — гітлерівська Німеччина і большевицька Москва — зударилися на українській землі за панування над Україною.

Саме тоді — у найважчій ситуації між німецьким молотом і московським ковадлом, що однаково били по Україні, — український народ підняв свій меч проти обох наїзників і окупантів, проти обох поневолювачів і загарбників.

За правду свою, за волю, за честь, за свою самостійну державу!

Молоде українське покоління почало одверту збройну боротьбу за ті самі ідеї і за ті самі цілі, за які боролися і його батьки в 1917-21 рр. і за які боролися наші прадіди в минулих віках.

Актом 30-го червня 1941 року була виявлена воля українського народу і відновлена українська самостійна держава. Тепер вставав народ до боротьби.

Організація Українських Націоналістів, що між двома світовими війнами вела підпільну революційно-визвольну боротьбу, перетворює свої організаційні бойові групи на військові відділи і в такий спосіб дає початок славетній УПА.

На чолі УПА став її Головний Командир ген. Роман Шухевич - Тарас Чупринка, неперевершений провідник і керманич всієї боротьби українського народу.

— „Українська Повстанська Армія постала з бойових груп ОУН, керованої С. Бандерою, в 1942 році, в умовах завзятої боротьби українського народу проти гітлерівських загарбників. На протязі 1942-43 рр. в УПА включилися широкі народні маси. УПА стала виразно виявом самостійницької боротьби всього українського народу". (Із „Заяви" Головного Командування Української Повстанської Армії з 25-го вересня 1947 року, підписаної Головним Командиром УПА — ген. Тарасом Чупринкою).

З часом українська визвольна боротьба поширюється і посилюється, перетворюється в народне повстання — як про це написав пізніше, в 60-их роках, С. Караванський, переходить у визвольну війну всього українського народу. Разом з цим розгортаються й розбудовуються її форми й засяг, що завершилися в 1944 році створенням найвищого керівництва боротьби — Української Головної Визвольної Ради (УГВР). Визвольну боротьбу поширено на інші поневолені народи, створюючи спільний фронт проти Москви.

Ціль і завдання УПА були ясні й виразні: боротися за українську державу проти кожного ворога, за всяких умов. — „УПА бореться за самостійну соборну державу, а в спілці з іншими поневоленими народами за самостійні національні держави на їх власних землях. УПА б'є і буде бити всіх тих, хто хоче так чи інакше поневолити Україну". — „Свобода народам, свобода людині!", — „За самостійну соборну Українську Державу!" — Оце головні напрямні і прапорні кличі УПА.

У травні 1945 року закінчилася друга світова війна. Але боротьба УПА і українського народу не припинилася. Змінились лише форми і способи.

У березні 1950 року впав у бою Головний Командир УПА Тарас Чупринка. Але ні ця найбільша втрата, ані великі й важкі втрати, що їх поніс український визвольний рух на протязі багатьох років боротьби, не заломили Фронту Воюючої України.

— „Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, поки Україна не буде визволена!" — поклялися воїни революції.

Ціль і завдання української визвольної боротьби не змінилися. Український народ бореться далі — різними способами й засобами, в різних формах і на різних місцях в Україні і поза її межами, навіть у московських тюрмах і концтаборах. Прапори, ідеї і цілі боротьби перебирає теперішнє мужнє молоде українське покоління, вирощене на боротьбі, жертві і крові своїх батьків: — „Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не перекреслить мій народ!" — проголосив Василь Симоненко.

— „Прийшли шестидесятники — Симоненкове покоління" і показали, „що і сьогодні таке героїчне діяння можливе . . ."

Боротьба українського народу з московським окупантом триває, український фронт стоїть твердо і непохитно! Шевченкове: „Вставайте, кайдани порвіте!", Франкове: „Вірю в силу духа і в день воскресний твойого повстання", — підхоплює В. Мороз: „Будемо битись!" За незалежність, за повну свободу, за самобутність, за державність українського народу. — „Нехай мовчать Америки й Росії!", майбутнє належить тим, що борються, бо хто бореться, — переможе! Україна бореться!

Борімося і ми тут, у західньому світі! Будьмо твердими й жертовними, чуйними на всякі московські підступи і світові гри, якими ворог намагається відвернути нашу увагу від ситуації в совєтській тюрмі народів і від наших завдань супроти України. Допомагаймо українському народові всіми способами і засобами в боротьбі за належні йому права і свободу.

Боротьба України з Москвою вимагає сили всього українського народу і всієї української спільноти в світі. Тож постійно розбудовуймо і скріплюймо всі наші національні сили і нашу діяльність та гідно виконуймо ті завдання, які належать до нас.

Спільними зусиллями українського народу і всіх українців у всьому світі завершимо боротьбу з Москвою нашою перемогою!

Вічна слава Борцям, що впали у боротьбі за Українську Державу!

Хай живе, бореться і перемагає Український Народ!

14 червня 1972 р.

Світовий Український Визвольний Фронт

Марія Овчаренко

УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД ЗДАЛЕКА Й ЗБЛИЗЬКА

(1)

Ось добігає вже рік, коли я прийняла запрошення проф. Омеляна Пріцака викладати в Літній Школі Гарвардського університету два курси української мови, початковий і середній, не зважаючи на те, що ради цього мусіла відмовитися від свого т. зв. „саббатикал". Моє рішення було мотивоване бажанням познайомитися не тільки з бібліотечними колекціями Гарварду, але й з тим, що собою являє Центр Українських Г а р вардських Студій. Адже за останній рік довкруги Гарварду розгорнулася завзята й різноголоса дискусія, від суперлятивного вихвалювання всього, що там діється, і, навпаки, до гострого засудження й обкидування камінням кожної буйної голови, що виринула на гарвардському обрії.

Чому Гарвард?

Одним із головних закидів критиків було те, чому ініціятори й організатори Ф-КУ вибрали саме Гарвард, а не інший університет, мовляв, в Америці є стільки славних університетів, які або за менші гроші, або й зовсім без грошей могли б дати нам те, за що Гарвард хоче кілька мільйонів. Вистачить тільки зібрати підписи, категорично зажадати, запікетувати і п р и м у сити будь-який університет піти нам назустріч. Мовляв, ми кинули мільйон тяжко запрацьованих у к р а ї нських грошей у пащу одному з найбільш русофільських університетів і т. д., і т. д.

Для непоінформованих і необізнаних з американськими умовами людей такі аргументи можуть видаватися дуже переконливими, та в дійсності справа виглядає інакше. Про високий престиж Гарвардського університету можна вичитати в кожній енциклопедії, і про це зайво говорити. Але, яку магічну силу в американських університетських колах між професорами і студентами має Гарвард я переконалася тільки тоді, коли дістала запрошення там викладати. Цю справу мусіла я обговорити особисто з президентом університету, в якому працюю, щоб пояснити йому, чому хочу зректися свого „саббатікал". Не приховуючи свого здивування, президент заявив, що запрошення вчити в Гарварді не тільки особиста честь для мене, але й для нашого університету.

Згадую про це не для самореклями, а щоб показати, чим є Гарвард для пересічного американця. Д л я нас це тільки один з університетів, для них — це найкращий університет, що втілює найвищі інтелектуальні досягнення цієї країни. Гарвард має величезні бібліотечні збірки. Крім головної бібліотеки Гаррі Єлкінса Вайденера, що трагічно загинув у катастрофі корабля „Титанік", залишивши в своєму заповіті Гарвардові свою бібліотеку, і мати якого для увіковічнення його пам'яті дала фонди для будови цього величного пам'ятника, є тут багато інших бібліотек (усіх разом 90), що нараховують 8 мільйонів томів. Українські збірки в Гарвардських бібліотеках начислюють приблизно 10 тис.

Гарвард старається мати в своєму п р о ф е сорському складі найкращих професорів і висококваліфікован и х спеціялістів, приманюючи їх високими платнями. Не зважаючи на високі оплати й дорогі помешкання (один курс коштував улітї 265 дол.), сюди з'їжджається молодь з усього світу, з якої Гарвард звичайно вибирає тільки найздібніших.

Крім бібліотеки і чудових гарвардських музеїв не мала змоги зазнайо м и т и с я ближче з іншими високими якостями Гарварду тому, що, як мені сказали, Гарвард влітї подекуди міняє свій типовий характер. Літня Школа має окрему адміністрацію, більшість професорів запрошених з-п о з а Гарварду, і більшість студентів, що на літо сюди приїжджають, також не типові гарвардські студенти. Може й через те Гарвард на мене особисто не справив особливого враження, крім, очевидно, монументальної бібліотеки.

З архітектурного б о к у Гарвард не може дорівнювати красою багатьом іншим американським університетам, таким, як Принстонський, Єйлський, Верклейський, а Кембриджський і Бостонський, не зважаючи на свої дорогі всім американцям історичні та культурні традиції, не може рівнятися ні з Вашингтонським, ні з Сан Франсіським, ні навіть з деякими кращими секціями Нюйоркського і Чикагського.

Чи справді Гарвард „зрусифікований" і „промосковський"?

Такі закиди можна було прочитати в деяких статтях тих наших авторів, що намагалися грати на національних сантиментах читачів, щоб сильніше понизити значення Гарварду. Одним із аргументів цього роду критиків було, між іншим, те, що проф. Пайпс, який є в Гарвардському комітеті Українських Студій, має промосковські погляди на історію України, уважає Київську Русь частиною російської історії.

Я не знаю особисто проф. Пайпса (його влітку не було в Гарварді), і його „промосковські" погляди, якщо він їх справді має, мене не цікавлять. Хто має змогу працювати серед американських інтелектуалістів, той знає, що такого роду явище не рідке серед американців. Ми добре знаємо, які причини цього, і знаємо також, як можна ці причини усунути. Не козацькими герцями на загумінках нашого ґетто, а активним вмішуванням і розумовим переконуванням висококваліфікованих фахівців, з голосом яких американці числяться.

Промосковські середовища можна невтралізувати не втечею від них і писанням більше або менше переконливих статтей у нашій пресі, яких американці й так не читають, а нашою присутністю серед американських „русофілів". Не може мати рації той, кого нема або хто ховає голову в піску для збереження своєї національної цнотливости. І дуже добре зробили організато р и Гарвардського Українського Центру, увійшовши в це середовище, даючи змогу нашим професорам і нашим студентам змінити протиукраїнський спосіб д у м а ння гарвардського с е редовища, якщо він там насправді є.

Під час свого перебування в Гарварді я завважила якраз протилежне: не промосковське, а прихильне до українознавства с т а новище. Впровадження в Гарвардську Літню Школу предметів українознавства, пер ш и й раз за ввесь час існування Гарварду, було добрим задумом. Ця подія щасливо збігалася зі сторіччям оснування Гарвардської Л і т н ь о ї Школи. Хто докладно простудіював каталог викладів, міг запримітити, що, крім російської та української, інших слов'янських мов там не було.

(Далі буде.)

ПАМ'ЯТІ О. ПРОТОПРЕСВІТЕРА ІВАНА БАЧИНСЬКОГО

Після тяжкої хвороби прийнявши Святі Тайни, 8 червня 1972 р. помер о. протопресв. Іван Бачинський.

Іван Бачинський народився 28 вересня 1909 р у Репужинцях на Буковині, де відвідував народну школу. Середню освіту здобув в українській гімназії в Чернівцях в 1921 - 1929 рр., перебуваючи у відомій Українській Бурсі ім. Ю. Федьковича. Після складення іспиту зрілости в 1929 р. записався на Теологічний Православний Факультет Чернівецького університету, який відвідував у 1929 - 1933 рр. Маґістерку (ліценція) з теології здобув у 1933 р. і 14 травня 1934 р. був висвячений на діякона, а 21 травня 1934 р. на священика. Після шестимісячної священичої практики о. Івана Бачинського назначено парохом у таких селах Буковинської Дієцезії - Митрополії: від 3 грудня 1934 р. до 11 червня 1936 р. у Васильові, від 12 червня 1936 р. до 4 квітня 1939 р. у Давидівцях і від 5 квітня 1939 р. до 10 листопада 1940 р. у Бабині. Завдяки відданій праці о. І. Бачинського Парафіяни Давидівців розпочали будову місцевої мурованої церкви.

З червня 1940 р. у важких обставинах совєтської окупації прийшлося продовжувати душпастирські обов'язки. Коли священича діяльність стала неможливою, о. І. Бачинський виїжджає на еміґрацію, де перебуває в чужинецькому таборі переселенців в Одербурґу на Шлезьку (1940-червень 1941). З вибухом німецько-совєтської війни Покійний голоситься добровільно в Похідні Групи, з якими старався допомогти у визволенні України та відновленні нашої Церкви на теренах звільнених від большевиків. Коли новий окупант України зліквідував частину, в якій перебував Покійний, він повертається до родини, що залишилася на Шлезьку й в 1942-44 рр., працював перекладачем серед українських робітників вивезених насильно на роботу до Німеччини. Кінець другої світової війни застав о. І. Бачинського у Байройті, де починається еміґраційний період його священичої діяльности, і відданої праці до кінця життя для Української Автокефальної Православної Церкви. Від 15 серпня 1945 р. до 30 квітня 1947 р. о. І. Бачинський був настоятелем української церкви в таборі ДП у Байройті. Вже 4 вересня 1945 р. за корисну діяльність у справі організації православної парафії сп. УАПЦ Володимир нагороджує о. І. Бачинського камілавкою, а 20 квітня 1946 р. за плодотворну діяльність як законоучитель гімназеї табору в Байройті золотим наперсним хрестом. Рівночасно сп. Володимир призначив Покійного членом Управління Єпархії УАПЦ на Північну Баварію.

З виїздом до Бельгії багатьох православних українців на роботи по шахтах, керуючий Дієцезією Західньої Европи еп. Мстислав призначив 26 травня 1947 р. о. І. Бачинського настоятелем парафії УАПЦ в Монс і околиці в Бельгії. Почавши від цієї дати й на протязі повних 25 років він постійно і віддано заопікувався УАПЦ в Бельгії. За ретельну працю на Христовій ниві архиєп. Михаїл підносить 3 жовтня 1948 р. о. І. Бачинського до стану протоієрея УАПЦ, а з 3 вересня 1949 р. Митрополит Полікарп нагороджує його Палицею. Згідно з ухвалою Поширених Зборів ВЦУправління УАПЦ у Бельгії від 8 квітня 1951 р. призначено о. І. Бачинського Головою Вищого Церковного Управління та Благочинним на церковні округи Монс і Ля Лювер в Бельгії.

Розпорядком з 22 червня 1951 р. митрополит Полікарп благословив о. І. Бачинського возлагати на себе „Митру", а Собор Єпископів, духовенства і вірних, що відбувся 15 вересня 1952 р. у Парижі призначив його Адміністратором УАПЦ на Бельгію та надано сан протопресвітера. Після захворіння о. протопрес. С. Молчанівського, митрополит Ніканор за рішенням Вищої Ради Митрополії УАПЦ з 9 травня 1968 р. надав о. І. Бачинському Адміністратуру УАПЦ у Франції. Водночас він опікувався православними в Голляндії.

На надзвичайному Соборі УАПЦ, що відбувся 12 - 14 вересня 1969 р. в Оттобруні о. І. Бачинський виголосив програмову доповідь на тему „Сучасні потреби УОПЦ на чужині", в якій порушив проблему кадрів духовенства, церковної опіки над молоддю та участи мирян у житті Церкви. Він брав участь на викладах Богословського семінара при УВУ (січень 1971), де викладав Святе Письмо Старого і Нового Заповіту.

Отець Іван Бачинський активно працював також у загально-українських громадських і культурних організаціях. За час свого 25-річного побуту в Бельгії брав активну участь майже у всіх українських центральних організаціях.

Покійний був довголітнім Головою Головної Ради Українських Громадських Організацій в Бельгії (ГРУГОБ), член Президії КОУГЦУ в Европі та СКВУ. Він брав участь у Першому Світовому Конґресі Вільних Українців 1967 у Ню Йорку, де заступав УАПЦ на чужині.

Отець Іван Бачинський одружився у 1933 р. з Евфрозиною Жуковською, дочкою священика, яка допомагала в його церковній і громадській діяльності. Він осиротив троє дітей: синів Любомира і Євгена та дочку Віру Дерев'янко і багатьох внуків.

Н. Н.

Українсько-Американський День в Боффало

Із нагоди 90-річчя українського поселення у Боффало та околиці місцевий Відділ УККА, маючи на увазі оживлення життя місцевої громади, придбання фондів для своєї діяльности, як також відзначення 90-річчя побуту українців в „Місті Добрих Сусідів" переводить імпрезу, яку варта було б переводити по інших наших скупченнях.

Діловий комітет з окремими референтурами під проводом А. Кобрина вже приступив до праці, хоч „Український День" відбудеться аж 13 серпня 1972 р. Суттєве завдання комітету — це співпраця цілої громади, виказання своїх сил та дбайлива підготова до Українського Дня, на якому будуть приявними представники міста і Округи Ірі як також конґресмени. Ця імпреза — це пригадка минулого; вона причиниться до зібрання ще деяких речей і вісток з історичного минулого, бо ж перед нами ціль видання „Історії українських поселенців у Боффало і околиці". Якраз пройшло 90 років від записаної першої згадки, як тут приїхали перші поселенці з Лемківщини, Сяннічина — Михайло Котелеш і Анна Оляр. Це не виключає можливости, що перед ними були інші, але не було литописців, щоб це записали для майбутніх поколінь.

Боффалівська громада хоча малочисельна, але активна й тепер не залишається позаду. Нехай та ініціятива та плян відзначування, а водночас списування минулих подій увійде у засяг праці всіх наших скупчень, тоді небавом матимемо й історії місцевих громад і потрібний матеріял до опрацювання загальної історії „Українців у ЗСА".

Ол. Бережницький

Плян праці Організації УВФ у Детройті

У Детройті існує Координаційний Комітет Організацій Українського Визвольного Фронту, який на останніх нарадах рішив подати до відома плян праці на найближче майбутнє.

У днях 14, 15, 16 липня відбудеться відзначення Тижня Поневолених Націй сполучене з фестивалем і демонстрацією. Для цього відзначення створено в Детройті сталий міжнародний Комітет Тижня Поневолених Націй, в якому Станиця ПАБНА бере стало участь з Відділом УККА Південно-Східнього Мичиґену. Координаційний Комітет Орг. УВФ закликає всіх членів і все громадянство взяти численну участь у відзначенні Тижня Поневолених Націй. У цьому році виборів — українській громаді конче показати свою правдиву силу й чисельність.

У наступному році припадає 40-ва річниця голоду в Україні. Щоб належно приготовитися до її відзначення потрібно багато часу й тому Координаційний Комітет Орг. УВФ вибрав Ініціятивний комітет, який має за завдання подбати, щоб Детройтська українська громада почала відповідну акцію, зійшлася на збори, на яких буде вибраний Діловий комітет для відзначення голодової річниці. Ініціятивний комітет: Климишин Микола — голова, Дужий Михайло — заступник, Кобилянський Антін секретар, члени: Петро Рогатинський і Богдан Федорак.

Постановлено відсвяткувати 15 жовтня 1972 р. 30-ту річницю УПА, про що подбає Діловий комітет: д-р Антін Шутка — голова, Богдан Крук, Юрій Крохмалюк і Михайло Дужий — заступники голови, Ярослав Тарнавський — секретар, Антін Кобилянський — фінансовий реф., Петро Рогатинський — пропаґандивний реф. і члени комітету: Стефанія Легета, Володимир Рижий, Володимир Петяк, Мирон Федорів. Конечністю української громади в Детройті є відповідний дім, де могло б належно розвиватися громадське й культурне життя, а головно виховання молоді. Щоб піти на зустріч цій потребі, обрано Ініціятивний комітет Будови Дому в Детройті: Іван Ровенчук — голова, члени комітету: Михайло Дужий, Петро Питяк, Петро Рогатинський, Мартин Новаківський, Антін Кобилянський.

Завданням комітету є скликати цілу громаду на нараду, на якій буде вирішено питання, який дім будувати, якими фондами і буде вибраний комітет будови дому.

Присутніх на нараді повідомлено про плян викладів УНУніверситеті при 10-му Відділі ООЧСУ, який планує першу лекцію п. з. „Григорій Сковорода"

Д-р Микола Климишин
голова Координаційного комітету ОУВФ

На Брукліні буде збудований Дитячий Музей

Ню Йорк. — Коштом чотирьох мільйонів долярів на Брукліні, в районі Кравн Гайтц, збудують Дитячий Музей, за проєктом архітектів Гарди-Голман-Пфайфер Асоціяції. Раніше на Бедфорд евню існував такий музей, але він був збудований ще в 1899 році, а до того ж і вигорів у 1967 році. Довгий час були вагання, чи його взагалі відбудовувати. На церемонії проголошення початку будови був присутній посадник Ню Йорку Джон Ліндзі та ін. представники міського управління, яких вітали сотні дітей із сусідніх шкіл. Біля нового музею буде 7-миакровий парк, різні удогіднення для дітей, на чотирьох поверхах будуть розміщені експонати з дитячого світу та задля пізнання світу дитиною. Там же буде також виставка під відкритим небом. Будівничі розраховують закінчити будову, досить велику і складну, з різними переходами, галеріями тощо, у 1973 році.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ПАНСІОН ІМ. ІВАНА ФРАНКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

рік триває тут курс малювання кераміки під керівництвом мисткині Мороз-Шумської і її заступниці Д. Онищук. Відбуваються виставки мистців.

У бібліотеці є 1353 книжки, включно з англомовними. Тут за великим столом мешканці пансіону читають книжки, переглядають часописи. Часто можна почути в пансіоні гру на різних музичних інструментах — це музичні проби. Щоб підтримувати настрій і здоров'я, мешканці залюбки грають в крокет і в круглі. Крім цього вони допомагають в кухні.

Мешканців пансіону відвідують гурти нашої молоді перед Різдвяними Святами, співаючи коляди, а перед Великоднем виводячи гаґілки. Відвідують їх і різні державні мужі, як міністер І. Яремко, мейор Гортон з Етобі, а 4-го березня ц. р. загостив до них прем'єр Трудо із багатьма урядовцями федерального уряду. Він висловив дирекції признання за взірцеве проваджения пансіону, зазначивши, що коли їм буде чогонебудь потрібно, він радо допоможе. Захоплений красою писанок, вчився розмальовувати їх.

Бюлетень „Новинки Пансіону" інформує про працю і осяги мешканців, вміщує їхні нариси, спогади, оповідання і поезії. Там і науково - природничі статті, і дописи про охорону здоров'я. Придався б тільки час від часу вгляд літературознавця,щоб не переплутувати оригінальних творів наших великих поетів із поезіями мешканців.

Пансіон ім. І. Франка вповні виправдав зусилля, які треба було докласти, щоб побудувати, зразково вести таку потрібну установу й удосконалювати її не тільки під оглядом комфорту. У бюлетені М. Пастернакова пише: „Завданням для старших віком людей є між мешканцями і працівниками взаємодовір'я і атмосфера щирого родинного середовища. Тоді безкрила звичайна сірість набере кольориту, а щоденне життя змісту. На щастя, ми не затратили здібности вчуватися в психіку наших старших людей і „оце маленьке гаряче серце Цей двигун у грудях людей і людства" (Л. Костенко) не дозволить, щоб незогріта старість наших близьких стала трагедією. Живімо в нашому пансіоні так, щоб відчувалася нерозривність нитки родинної і національної тяглости".

Пансіон ім. Івана Франка — це не звичайний дім для старших, це культурний життьовий центр, який людям їхнього віку дає цілі і наснагу життя, творячи окремішну корисну клітинку нашої спільноти, яка в іншому оточенні ледве чи могла б включитись у громадське життя.

ДО ПАЛЕРМО В ІТАЛІЇ ПРИБУВ американський емеритований генерал Марк Клерк, під командуванням якого у вересні 1943 року висадились в затоці Палермо американські війська. Генерал Клерк взяв участь у виборі місця, на якому здвигнуть пам'ятник у честь згаданої події, яка започаткувала очищення Італії з окупаційних гітлерських військ.

З МЕХІКО ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що там майже припинились випадки захворювань на черевний тиф і дуже зменшилась кількість захворювань на дезинтерію. Найбільше таких випадків було у квітні. Від того часу ні один закордонний турист у Мехіко не захворів на жадну з тих хвороб, не було занотовано їх і по американській стороні.

Ділюся болючою вісткою, що по довгій недузі, дня 10-го червня 1972 р. відійшов від мене у Вічність мій Найдорожчий СИН

бл. п.

ДАНИЛО ҐУРАЛЬ

довголітній репортер, через 18 років United Press International.

Замість квітів на Його могилу, складаю 1000.00 долярів на Катедру Українознавчих Студій в Гарвардському Університеті.

Батько — ТЕОДОР ҐУРАЛЬ

У ВОСЬМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Невіджалуваного, Найдорожчого МУЖА

бл. п.

Проф. АТАНАЗІЯ МИДЛЯКА

відправиться за Спокій Душі

СЛУЖБА БОЖА

в п'ятницю, 23-го червня ц. р. в церкві св. Юрія

7-ма вулиця в Ню Йорку о год. 8:30 рано.

Проситься Родину й Знайомих взяти участь.

МАРТА, дружина з Рідньою

ПОДЯКА

З волі Божої 13-го травня 1972 року, після довгої і тяжкої недуги, відійшла від нас у Вічність на 78-ому році життя

НАША ДОРОГЕНЬКА І НЕЗАБУТНЯ МАМА І БАБУСЯ

АННА МОРОЗ

На цьому місці складаємо найщирішу подяку настоятелеві Свято-Троїцької катедри, о. Сергію Непрелю за відправи всіх похоронних обрядів.

Рівнож сердечно дякуємо інж. Д. Олійнику, Валі Наливайко та всім хористам за їх врочисті похоронні відправи.

Сестрицтву Свято-Троїцької катедри за їх велику пошану до Покійної та належні проводи її у Вічність, — велике спасибі.

Сердечно дякуємо усім Друзям, Знайомим та близькій рідні за вислови нам співчуття в найтяжчі для нас хвилини.

Хай Господь Бог обдарує всіх тих, хто зложили вінки і квіти на могилу нашої Дорогенької Мами, а від нас найсердечніша всім подяка.

Просимо Милосердного Бога, щоб Він нагородив усіх тих, хто прийняв участь у похоронах нашої Мами, — щастям, здоров'ям на Многії Літа.

Доньки:
КАТЕРИНА КЕЙС
АЛЕКСАНДРА ОВЕЧКИНА

Вшановано пам'ять Митрополита Іляріона

20-та Конференція Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Східньої Канади, котра відбулась в днях від 19 до 21 травня ц.р. у Торонто, серед інших поточних справ Об'єднання під проводом голови Об'єднання Йосафата Іваськіва, пастора гамільтонської церкви, окремою точкою вшанувала пам'ять Людини—Іляріона, великого Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Усім українцям відомо, чим спричинився для української нації Великий Митрополит, а це — з великої любови до Біблії, переклав Біблію на сучасну найновішу літературну українську мову і подарував її своєму народові для користування. У цій монументальній праці допомагали перекладачеві пастори різних українських євангельських Церков, як пастор д-р Л. Жабко-Потапович, пастор В. Кузів та інші.

Пастор д-р К. Костів, заступник голови Об'єднання, переповів про великі заслуги Митрополита Іларіона, а пастор С. Тимців, секретар Об'єднання Східньої Канади та другий заступник голови Всеканадійського Баптистського Братства, відчитав листа-співчуття з приводу смерти Великого Митрополита Іларіона, висланого від Всеканадійського Баптистського Братства за підписами нашого піонера пастора Петра Кіндрата, голови Всеканадійського Братства та пастора Іл. Тарасюка, секретаря Західнього Братства, замість відсутнього (у подорожах) генерального секретаря Всеканадійського Братства пастора С. Сковородька із саскатунської церкви.

Після зазнайомлення з написаним текстом вшановано пам'ять Великого Митрополита хвилиною мавчанки, а молитву звершив пастор д-р К. Костів, дякуючи Господеві за Людину, котру подарував нам Бог у 20-му столітті, як перекладача Біблії для українського народу.

Кожного разу, коли наші люди триматимуть у руках та читатимуть Святу Біблію —тихим і вдячним словом згадуватимуть перед Богом світлу пам'ять про Велику Людину, Любителя Біблії з роду в рід.

Пастор С. Тимців,
секр. Укр. Єв.-Вапт. Об.
У Східній Канаді.

З діяльности Відділу СУА в Балтиморі

Вечір пам'яті Олени Теліги

17-го квітня б. р. місцевий Відділ Союзу Українок Америки в Балтиморі, спільно з молодечим Відділом і при участі запрошених гостей відзначив світлу пам'ять поетеси-героїні Олени Теліги в тридцяту річницю її мученицької смерти.

Цей вечір розпочала голова Відділу Анна Стельмах — молитвою і хвилиною мовчанки і передала кермування — голові молодечого Відділу Оксані Чорній. Для вшанування роковин використано матеріяли про поетесу, надіслані централею СУА. П-і Чорна відчитала реферат опрацьований О. Грабовенською, в якому описано життьовий шлях поетеси і її чоловіка Михайла Теліги і їхню трагічно-геройську смерть, у Києві, з рук німецьких займанців.

Членки молодого Відділу. Таня Хархаліс, Зеня Чорна і мгр Марійка Улянович деклямували вірші поетеси. Наприкінці Оксана Калиновська поділилася з присутніми спомином про поетесу з 1930-их років у Варшаві, де с. п. Олена і Михайло Теліги в той час проживали.

За перекускою ще далі велася гутірка про незвичайну постать поетеси.

Доповідь Осипа Зінкевича

Вечір, який відбувся 18-го березня б. р., відкрила заступниця голови Відділу СУА в Балтиморі Марія Хархаліс і привітавши присутніх, згадала про гіркі події в Україні, які викликали рух спротиву, та представила доповідача. Прелеґент, ред. Зінкевич в доповіді „Рух спротиву в Україні" вже на вступі зазначив, що в сьогоднішніх подіях в Україні — а саме в боротьбі зі жорстокою русифікацією — приймають участь не т. зв. буржуазні націоналісти, чи пак залишки українського державницького руху, а молоде покоління українців, виховане вже в совєтській системі під впливом ленінського гасла „національна формою і соціялістична змістом", себто т. зв. українська совєтська республіка не є в дійсності республікою українського народу, а лише сателітом комуністичної імперії. Проти цього русифікаційного курсу виступило молоде покоління українських інтелектуалістів, на чолі з Вячеславом Чорноволом, Валентином Морозом, Євгеном Сверстюком, Іваном Дзюбою та іншими.

Ред. Зінкевич підкреслив, що великий вплив цих діячів мали повні надхнення поезії шестидесятників, які творили українською мовою. Усі вони виступають в обороні прав українського народу супроти намагання займанців перетворити українців у російськомовних совєтських людей.

Реасумуючи свої міркування, ред. Зінкевич підкреслив, що годі сподіватися в Україні революційного зриву, але вперта боротьба провідної духової верстви українського народу за його права — може викликати зміну на краще навіть і при совєтській конституції.

Доповідь викликала низку запитів.

О. С. К

Мистецька виставка та концерт у Гейзелтоні

21-го травня б. р. у Домі Молоді ІМКА - ІВКА відбулася велика мистецька виставка мистецьких виробів та попис народної музики різних етнічних груп. Виставка — Фестиваль оф Артс — спонзорована багатьма організаціями міста, включно із палатою торговлі міста Гейзелтону, Пенсилвенія.

Виставка розпочалася о год. 12-ій вполудне і тривала до год. 6-ої вечора. Мистецькі речі зайняли велику гімнастичну залю, а українську групу приміщено в окремій великій забавовій залі. На виставці була велика скількість всяких ручних робіт, вишивок, кераміки, олійних образів, різьб, металевих та скульптури різних мистців Округи Гейзелтону.

Український Відділ виставляв ручні праці жінок та дівчат — із МекАду, котрі під проводом Софії Левицької приготовили цю виставку. Вишивані сукні, блюзки, рушники, подушки, обруси і т. п. чудовими барвами притягали до себе багатьох американців, котрі подивляли багатство та красу українського мистецтва. Атракцією виставки були вишивані обруси, фелон та ручно різьблений кивот у формі дерев'яної церкви із вісьма банями. Марія Дяків — дружина секретаря 30-го Відділу і голови Окружного Комітету Відділів УНС окрім вишивки, мала на виставці чудову українську кераміку. Стефа Яремко, учителька гайскулу з МекАду виставила дуже гарне накриття кераміки до чаю. Гелен Словік, секретар Шамокинської Округи УНС теж збагатила українськими мистецькими речами виставку. Дороті Поступак своїми олійними образами, з українською релігійною та народною темою приковувала увагу багатьох відвідувачів виставки. Сестри Сіркот та Анна Контраді (президентка Ліги Жінок МекАду) окрім писанок, демонстрували як їх „пишеться".

У концертовій частині, побіч двох хорів гайскулу, доброго мішаного хору лютеранської церкви, симфонічної оркестри й інших, взяв участь Хор Юначок та Танцювальна Група української молоді з МекАду. Хором проводив о. парох Богдан Левицький, а танцювальною групою Микола Бойчук із Філядельфії. Хорові акомпаньювала молоденька й таланoвита членка УНС-у, внучка к. президента Союзу Дмитра Капітули, Христина Словік.

Найкраще враження — так виставкою мистецьких речей, в якій виставило свої праці 38 жінок та дівчат із МекАду, як і виконанням українського народного співу та танців — зробила українська група.

Виставка і концерт були передавані телевізійною станцією ч. 44 із Скрентону. Представник цієї ж станції запросив юнацький хор та танцювальну групу на спеціяльний півгодинний виступ із студії в Скрентоні у літньому часі.

Українська Молодь з МекАду, це вже третє та четверте покоління, народжене в Америці. Цій молоді, їхнім батькам та виховникам належиться велике признання за те, що дорожать культурою предків та своїми виступами приносять честь своєму народові.

Михайло Петрівський

Американський письменник пише сценарій для кінофільму Святослава Новицького

Ню Йорк. — Американський письменник і драматург Ленс Белвілл закінчує працю над кіносценарієм для повнометражного художнього кінофільму під назвою „Я не . . .", що його ще цього року плянує здійснити в Канаді відомий молодий кінопродуцент із Ню Йорку Святослав Новицький. У фільмі з канадійського життя включені українські елементи, зокрема історія нової поселенки-українки в Канаді. Найновіша музична п'єса Ленса Белвіла, письменника середнього покоління, під нагол. „Бажання і Суботи" з повним успіхом пройшла 9 разів у залі театру при Ріверсайд Чорч на 120-й вул. в Ню Йорку, в продукції молодечого Американського Театрального Ансамблю, оригінальна музика В. Герпера, тексти пісень поета Е. Сіґеля, режисер Пол Закревський, який знайшов багато цікавих мізансен і розв'язок для технічно складного твору. У виставі беруть участь 7 осіб, між якими надзвичайний талант виявила Банні Гінсон, а всі були на висоті завдань. В часі вистави у сольових партіях, дуетах і хорах виконуються 15 пісень, з яких декілька є кандидатами на майбутні „гітс". Після цих показових вистав, які дивилися представники різних театральних фірм і організацій, музична п'єса Ленса Белвілла „Бажання і Суботи" йтиме в наступному році в одному з театрів „Оф Бродвей". Цікава п'єса й дотепні діялоги цього твору кажуть сподіватися, що й кіносценарій „Я не . . ." матиме великі позитивні якості.

У середу 14-го червня п. Святослав Новицький супроводжував співачку - солістку з Міннеаполісу п-і Оксану Бринь із донечкою, коли вони відвідали редакцію „Свободи" та закупили резні книжки в Книгарні. Після двох успішних концертів - речиталів у Ню Йорку і в Торонті п-і Оксана Бринь відлетіла цієї п'ятниці до Міннеаполісу, де вона викладає спів у місцевій вищій музичній школі.

ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ І ВИСТАВКИ У ВІННІПЕҐУ

Вінніпеґ. — Офіційне відкриття музею та картинної галерії Осередку Української Культури й Освіти відбудеться в неділю, 25 червня, о год. 3:00 по полудні, вул. Александер 184, Вінніпеґ, Будинок „Нового Шляху", п'ятий поверх. Церемонію відкриття доверішить міністер федерального уряду Канади Джеймс Ричардсон. У той же час у картинній галерії Осередку відбудеться також відкриття виставки відомого маляра Олекси Булавицького. Виставку можна буде відвідувати кожного дня впродовж трьох тижнів (до 16 липня) в годинах від 2:00 по полудні до 9:00 веч.

„НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО" ВІДЧИНЯЄ НОВИЙ СЕЗОН

Гантер. — 1-го липня ц. р. буде знову відкрита в новопобудованій „гражді" біля славетньої Гантерської церкви виставка-крамниця „Народне Мистецтво", якою відає пані Іванна Савицька. Зібрані там зразки українського прикладного мистецтва з усіх земель України. Цьогорічними новинами будуть експонати, привезені з Італії та з мистецької виставки у Вісбадені, щедро заступлені теж Буковина й Закарпаття, як теж багатий показ полтавських килимів. Окреме місце займають там постійно мистецькі вироби Слави Геруляк.

ХРИСТИНА ЛИПЕЦЬКА З ОРКЕСТРОЮ

Детройт. — Із Детройтською концертовою оркестрою під диригентурою Л. Сміта виступить молода солістка Христина Липецька на Бел Айлн 29 червня та 8 і 23 липня, а 28 червня—на Стейфер Гравидс. Христина Липецька співатиме арії з різних опер, в тому й уривки з „Запорожця за Дунаєм".

ТАРЗАН, Ч. 6769. Тарзан кидається вглиб джунґлії

Радарний прилад джету над рікою устійнив місце моторового човна, але щоб врятувати медсестру Наомі Тарзан мусить залишити гелікоптер і застукати, скритих на потоці, її поневолювачів — своїм мовчазним луком і стрілами.

Залишіть! Не відповім на ніякі запити, що їх поставлять мені — звірюки!

Наша дика кітка драпає, Горгу, — закровавила тобі обличчя!